

Chúng ta niệm Phật, Phật cũng niệm chúng ta - giống như đánh điếu tìn đờn Phật A-Di-Đà vậy. Đó gọi là cảm ứng Đạo giao. Nếu chúng ta không niệm Phật thì Phật không có cách gì để nhiếp thọ chúng; thế nên, chúng ta phải trì niệm danh hiệu Phật.

Hòa thượng Tuyên Hóa

I. Tu Hành

▣ Tu Đạo là công pháp "quay trở lại." Nghĩa là gì? Tức là phải nhiếp tâm cho người vi phạm tội lỗi, còn mình thì nhiếp tâm không xao lãng tu ngã để thành tựu đạo quả.

▣ Đói và khát nhưng không tâm thù ghét. Hãy xem chúng như các bậc Thiên-tri-thực trả đạo cho mình.

▣ Tâm vô lượng kiếp đờn nay, hết đời này sang đời khác, mọi người và tạo vật bao nhiếp không đờn, nên nhiếp tâm cũng không đờn. Nhiếp tâm đờn thì nhiếp tâm nhiếp, nhiếp tâm thì nhiếp tâm ít.

▣ Người tu hành phải vì tất cả dòng sanh tử luân hồi, vì tất cả chúng sanh, chứ không vì công đức mình đờn mà tu Đạo.

▣ **Ng**ười tu Đạo phải luôn luôn hỡi quang phẫn chiếu, không nên hỡi ng người truy cứu. Tìm cứu bên ngoài không thể có được, quay về tâm tánh thì đầy đủ cả.

▣ **Đ**ĩ và kĩ mĩ phát tâm tu, điếu chĩa ng người nhĩt khi dĩa công là lòng tham đĩ m sĩa c dĩa c giĩa nam và nữ. Đây là vĩa n đĩ căn bĩa n nhĩt.

▣ **Ng**ười tu Đạo nên chú ý! Chĩa gieo duyên nhĩm ô vĩa ng người khác. Sĩa dây trời buĩa c bĩa tĩa nh này sĩa làm chúng ta đĩ a lĩa c.

▣ **H**ĩn tĩa chúng ta may mĩa n có đĩ c thân ng người. Nếu không biĩa t dĩa thân ng người đĩ tu hành, thì đĩ đĩn khi nào mĩa tu? Chĩa đĩn lúc mĩa t thân này rĩa i, dĩa có muĩa n tu hành thì đã quá trễ!

▣ **H**ĩa Phật Pháp, điếu thiĩa t yĩa u là phĩa chân thĩa t. Mĩa hành đĩa ng, mĩa lĩa i nói, mĩa cĩa chĩa đĩa u phĩa chân thĩa t.

▣ **Ch**ùa, chúng ta phĩa biĩa t tiĩa t kiĩa m mĩa i vĩa t dĩa ng. Rĩa ng:

"Thĩa ng tiĩa c vĩa t cĩa a chùa Nhĩa bĩa o vĩa tròng con mĩa t."

▣ **Kh**ông thĩa ng, không ghét là Trung Đĩa o.

▣ **Tu** Đạo là tu đĩ gì? Tĩa c là tu theo Trung Đĩa o--vĩa i ai cũng phĩa đĩa i xĩa bình đĩa ng, lĩa y lòng tĩa bi làm căn bĩa n, và khi hành sĩa phĩa i cĩa n thĩa n, chĩa đĩ lĩa c vào lĩa i rĩa tình ái.

▣ **Ch**ĩa ng hĩa có đĩa o lý "ngày nay tu Đạo, ngày mai thành Phật." Mĩa cuĩa c mĩa t nhất đâu thĩa có giĩa ng nĩa c ngay đĩa c. Tu hành là đem khĩa i sĩa t mài thành cây kim, công đĩa tĩa nhiên sĩa thành tĩa u.

▣ **V**ĩa đĩa u tiên khi hĩa c mĩa t chú là phĩa chánh tâm thành ý. Nếu tâm không chân chánh thì khi hĩa c, mĩa t chú nào cũng thành tà. Tâm nĩa u chân chánh thì hĩa c mĩa t chú mĩa i đĩa c cĩa mĩa ng.

▫ Vô minh có hai đòng lỗa. Hai đòng lỗa này là gì? Tức là tham ăn và tham sống đòng. Còn hai vịc này trợ giúp vô minh tạo vô số nghiệp xấu.

▫ Có câu rợng: *"Khi muợn làm nghiệp tử thì nghiệp báo hiển, Khi muợn thành Phật thì ma đợn thử thách."*

▫ Nếu không muợn trở thành nghiệp tử thì nghiệp báo không tìm đợn. Càng quyợt chí làm nghiệp tử thì bao nhiêu thì nghiệp báo càng đợn thì tiếp bợy nhiều, đòi mình thanh toán nợ nợ n cho mình bợch.

▫ Phật và ma chợ khác nhau ở mặt tâm niệm--Phật thì có tâm từ bi, còn ma thì có tâm tranh hợn thua.

▫ Nghiệp tử thì sống biết cách tu hành thì nghiệp tử nghiệp đợng đợu là tuợc.

▫ Nghiệp tử tu Đợo không nên đi khắp nơi quợng cáo sống tu hành của mình. Ai thửợng quợng cáo sống tu hành của mình thì nghiệp đợng nhợ sống đợa lạc vào đợng ma.

▫ Nghiệp tử tu Đợo ở bất cứ nơi nào cũng đợu phải che giấu và tẩy xóa tông tích, đợng nên đợu điợn.

▫ Tâm của chúng ta thửợng trú tử nghiệp nghiệp khác chợ không trú tử trong tâm mình. *"Trú tử nghiệp nghiệp khác"* nghĩa là có thân mà không có tâm.

▫ Giảng Kinh thuyết Pháp là tu Huệ. Nghiệp tử Thiợn là tu Đợng. Không nói lợi tiếp nghiệp là tu Giới.

▫ *"Phiợn não tửc Bợ-đợ."* Nếu biết dùng thì phiợn não tửc là Bợ-đợ. Nếu không biết dùng thì Bợ-đợ biến thành phiợn não.

▣ **Tu** Đáo cảnh phải tiếp diễn. Càng "đi kh" bao nhiêu thì càng tiếp tục nhiều. "Đi kh" cho đến mức cái gì cũng không biết thì vô nghĩa rồi không còn.

▣ **Vô** minh nghĩa là không hiểu rõ. Giác ngộ của vô minh là ái dục.

▣ **Mục** đích của tu hành là cắt đứt dòng sanh tử, chứ không phải cứu khổ m.

▣ **Tu** hành thì cần phải giữ mình cho trong sạch, như giữ đời mà không để dính mắc hạt cát v.

▣ **C**ần biết thì tạo nghiệp. Biết thì tích lũy công đức. Ngộ thì Thiên thì trừ ngu si, sanh trí hu.

▣ **Ng**ười tu hành nên cần thận trọng lời nói của miệng và canh giữ tâm khi niệm niệm mình. Lúc giữ gìn thì chúng sanh nên nói hiểu. Khi riêng niệm mình nên để phòng tâm ích kỷ và vô nghĩa. Như thế thì chúng bao lâu sẽ được chuyên niệm thì rõ tâm mình.

▣ **Th**ực hành thì dứt khoát.

▣ **H**ành pháp thì hết pháp.

▣ **Ng**ười chân chánh tu Đáo phải xem xét mọi hành vi, cần để ý của chính mình. Đi, đứng, nằm, ngồi, cười, nói chánh niệm. Đáo như cái gương--chứ biết soi mình mà không tiếp xúc soi lại mình.

▣ **N**ếu còn chấp trước thì đó là tâm vọng niệm. Nếu không chấp trước, đó là tâm Đáo.

▣ **N**ếu muốn không chấp, phải sống như người đã chết--tức là phải giữ mình đừng tham lam, sân hận, si mê.

▣ **Ng**ười học Đáo như một phát nguyện. Nguyện học có khả năng thôi thúc chính mình tiến tu theo Chánh Đáo, không học để ngả. Như người phát nguyện mà không hành thì giống như cây có hoa mà không kết trái, thiệt vô ích!

▫ Dùng lời để thuyết Pháp thì tích tụ công đức. Cũng dùng lời nhưng lời nói lời thì phi thì tạo nghiệp phước. Thay vì thuyết Pháp mà lời nói nhưng lời vô nghĩa, thì phi là tạo một vốn hai ngàn nghiệp phước.

▫ Người tu Đạo đời sống trong ngũ giới ngoài, già, trẻ, lớn, nhỏ, kẻ sang người hèn, đều thọ hưởng dùng tâm Từ, Bi, Hỷ, Xả, thì tự nhiên sẽ nảy sinh công đức.

▫ Tu Đạo là tu chân thành và thi thốt. Nên có câu: *"Tâm thành thì linh ứng."*

▫ Chúng ta sống trên thế gian này, luôn luôn phải làm việc lành. Mọi hành động, sự việc đều phải hành thiện tích đức. Trong hiện đời, chúng ta nên đưa vào thiện căn đời trước mình đã tạo mà tạo nên hạnh phúc phước báo.

▫ Phật có thể chuyển hóa tất cả chúng sanh thành Pháp-khí, nên có câu: *"Mọi cái gì đều tu với chân thốt. Túi da hôi thối này chỉ là căn nhà tạm bợ."*

Chúng ta trú tại căn nhà này đời tu Đạo, nghĩa là mọi người
"ngôi nhà"

sống thân giới tu đạo tu thành Pháp-thân chân thốt.

▫ Nếu tâm tham lam tràn trề, không biết đủ, thì tạo nghiệp lại sẽ bỏ đưa vào địa ngục. Nếu tâm sân hận quá nhiều, thì sáng đời thì luôn giận dữ, thì sẽ trở thành quỷ quái. Nếu tâm ngu si mê mẩn, chỉ làm những việc ngu xuẩn thì sẽ biến thành thú vật.

▫ Khuyết điểm lớn nhất của chúng sanh là si ái--ngày đêm sống trong si ái, không thể xả bỏ được. Nếu chuyển đổi tâm háo sắc thành tâm tu học Phật Pháp, từng giây từng phút không lãng quên việc tu học, thì sẽ mau chóng thành Phật.

▫ Người chân chánh khai ngộ thì không bao giờ nói mình đã khai ngộ. Đức thánh nhân xuất thế thuyết đạo không tiết lộ chân tướng. Phạm hạnh kẻ tu học là Phật là Bồ-tát, đều là tà ma.

Ngươi có đức hạnh không phải do nết dè dặt hay tu tập tác, mà trong những hành vi kín đáo im lặng, tự nhiên hiện lộ phẩm cách đức thù của họ, khiến người khác đứng kính nể. Phẩm cách đức thù này không khiến cho kẻ khác sợ hãi, vì nó u sỡ hãi thì họ sẽ lánh xa.

Mười người đứng có ba thọ nghiệp gieo phỉn não; đó là tham lam, sân hận, si mê. Chúng ta không cần phải đi tìm trừ chúng mà hãy chuyển hóa chúng thành những hạt giống Bồ-đề.

II. Trì Giới, Nhẫn Nhục

Ngươi tu hành phải tu tập lòng vô ngã, tu đến mức độ không còn cái "ta." Nếu không còn cái "ta" thì có thể nhận chịu được hết tất cả, cũng như giới nào đến tâm cũng đứng không đứng, tự xem mình ví như hư không.

Thành Phật không phải dễ! Không chết để tâm tham dục mà mong thành Phật thì không khi nào được. Người đời nay đa số đứng thích cầu may, đi đứng ng t t, d d dàng b b cu n hút b b i nh ng vi c huy n o, l l k ; do đó b b mê ho c, l l c vào l l i ma.

Tội sao nói láo? Vì sợ mình bị mất quyền lợi, sợ bị thua thiệt.

Nếu phẩm giới nghiêm túc thì d d dàng phẩm giới sát h i, ăn c p và nói láo. Vì thế, giới nghiêm túc bao gồm các giới sát h i, tr m c p và nói láo.

Gi Năm Giới, làm Mười Điều Lành thì đức sanh lên cõi trời, cõi người. Nếu còn tham lam, sân hận, ngu si, thì sợ d a l c vài ba đ đ ng ác.

Nếu hiểu rõ Giới Luật thì có thể thâm nhập toàn cõi Phật Pháp. Nếu không hiểu Giới Luật thì gieo ng như mây bay trên trời, l l l ng l ng, không có mặt đi m t a căn b n.

▣ Căn bản của Giới Luật chắc có một điếu, đó là không ích kỷ.

▣ Tinh thần trì Giới chỉ yêu là ngay tức thì nhứt nhứt không ai thối. Không phải chỉ tinh thần trì Giới trừu tượng ngông cuồng khác mà khi ở một mình cũng phải luôn luôn tinh thần, siêng năng, nghiêm trì Giới Luật.

▣ Chúng ta học Phật Pháp tức là học không nãi học khác. Là Phật tử, phải nên ăn chay; vì nếu ăn thịt tức là làm tổn hại sinh mạng của nhứt chúng sanh khác.

▣ Ăn chay là phải chịu thiệt thòi vì không thể hưởng được các món ngon vật lạ trong cuộc đời. Nhưng nếu không ăn chay mà lại ăn thịt loài vật thì sau khi chết phải trả giá bằng tiền thanh toán nợ nần. Tôi lấy lý lẽ này mà nói thuyết cho các vị biết rằng: Nếu muốn ăn chay thì không ham "khoái khẩu," không tham hưởng thụ, thì sau khi chết sẽ không phải ra tòa!

▣ Những vị học Phật mà không giữ Giới Luật thì cũng giống như chiếc bình không đáy--đổ nước vào bao nhiêu thì chảy ra bấy nhiêu. Thế nên phải nghiêm trì Giới Luật thì tất sẽ đạt được tất cả những gì mình muốn.

▣ Cho dù tu pháp môn gì đi nữa, chúng ta cần phải có tâm nhứt nhứt thì mới thành tựu. Nếu không có tâm nhứt nhứt thì không thể thành tựu trong bất cứ pháp môn nào.

▣ Những vị xuất gia tu Đạo gì? Tu Đạo Nhứt Nhứt.

▣ Nhứt là hết châu vô giá mà những vị không biết đào tìm. Nếu biết cách dùng thì muôn sự đều tu tất lành.

▣ Những vị tu Đạo cần phải nhứt nhứt gì mà khác không thể nhứt, những vị nhứt nhứt gì mà khác không thể nhứt, ăn mặc nhứt nhứt gì mà khác không thể ăn mặc--nói chung là phải thể nhứt nhứt gì mà những vị khác không thể thể nhứt.

□ Khi chúng ta tu Đạo, việc quan trọng nhất là không tranh. "Không tranh" tức là không cùng người khác tranh đua hèn thi thố, đi m t t đi m x u, hoặc tranh luận về việc đúng việc sai của kẻ khác.

□ Dù trong hoàn cảnh nào đi nữa, chúng ta cũng chớ tham lam thái quá. Phải thọ dụng biết đủ, nhàn nhàn. Đó là pháp vi diệu vô thượng mà mọi người lại quên đi! Thế nên, nếu không tranh, không tham thì phàm tục vô biên. Nếu vẫn còn tranh chấp, tham lam, nhieu lo n, thì nghiệp tập i đ n v i mình không ít, muốn thoát khỏi ba cõi cũng không cách gì thoát ra được.

III. Tham Thiến, Niệm Phật

□ Tại sao chúng ta không nhàn ra cõi giác, luôn mê t th t của mình? Đó là vì chúng ta chớ a d p b ngã t ng và tâm ích kỷ của mình.

□ Tham Thiến tức là quán chiếu. Quán chiếu gì? Quán chiếu Bát Nhã. Trong mọi niệm, chúng ta hãy quán chiếu lại chính mình, chớ không phải quán chiếu người khác--quán chiếu xem mình có đúng hay không.

□ Người tham Thiến phải thọ sự nhàn vắng để căn bản. Đó là nhàn việc gì? Tức là thói quen t t x u của mình. Khi đ Thiến Th t t c là chúng ta c g ng d p tr h t nh ng t p khí x u xa và l i l m của mình.

□ Trong Thiến Đạo, mọi người niệm tham Thiến. Đó là để thọ nghiệm xem ai có thể trúng tuyền quả về Phật. Làm sao để trúng tuyền? Cần phải "bên trong không chấp thân tâm, bên ngoài không thọ có thọ gì."

□ Nếu người tham Thiến phạm phải hai khuyết điểm: thứ nhất là đi u c, thứ hai là hôn trầm--nếu u h không khỏi và ng t ng thì cũng ng g c trong Thiến Đạo.

□ Tham Thiến, quan trọng là phải có tâm nhàn nhàn, tâm bản bản. Bí quyết tham Thiến là nhàn.

Không nhận nổi cái cũng vậy cả hai. Nhận cho đến lúc đi thì tự nhiên sẽ quán thông, sáng suốt, khai ngộ.

□ Khi tham Thiền đến đến chín mươi thì không ngừng hết việc gì, mà còn biết đến nóng giận, biết đến phiền não, phương cách cao thượng hơn, khí phách mạnh mẽ thêm.

□ Tại sao chúng ta không ngừng việc gì? Vì tâm chúng ta lo lắng chớ không ngừng.

□ Tham Thiền cần có lòng nhận nổi, bởi vì đó là việc liên tục cả sự khai ngộ.

□ Khi tham Thiền, chúng ta có cảm thấy khai ngộ, thanh quang minh hiện rõ như mùa xuân và đất trên trái đất, vạn vật đều sinh sôi nảy nở.

□ Người chân chánh tham Thiền là người chân chánh niệm Phật. Người chân chánh niệm Phật cũng là người chân chánh tham Thiền. Kẻ chân chánh trì Giới cũng là kẻ chân chánh tham Thiền.

□ Chân ngã là gì? Tâm là thanh tịnh, cũng tâm là thành Phật. Thành Phật mới là chân ngã. Trước khi thành Phật thì tâm còn đâu là gì.

□ Thân thể ai không niệm ô thì người ấy là Phật; thân thể ai niệm ô thì người ấy là chúng sanh. Niệm ô là gì? Nói về tâm thì "nhĩ m ô" tâm là nhìn không thông, xử không đúng, gì gì phút phút luôn sanh khởi việc gì.

□ Đang công cho đến lúc thành thục rồi thì chúng ta sẽ ăn mà không biết là mình đang ăn, mặc mà không chấp vào ý nghĩ mình đang mặc, còn nói chi đến việc ngoài thân--tâm còn đâu xử biết hết!

Tu hành không chấp hèn chấp trong việc tham Thiền, tụng Kinh mà thôi. Phải tùy nơi tùy lúc mà tu hành. Đừng móng tâm phân biệt nhĩ. Chẳng tranh đua vì quyên nãi, giành chức lãnh đạo đi sai khi nãi khác, và cũng chẳng nên bị u di n, thì th tài năng tr c m t Th y mình.

Đạo quý t chuyên nh t. T tài do m u c ch không t i hùng dũng. Binh lính c n tinh nhu ch không c n nhĩ u.

Chân th t ni m Ph t là luôn luôn ni m trong t ng giây t ng phút; v ng t ng hay ý nghĩ gì v ăn u ng cũng không có c --cái gì cũng quên b ng thì đó m i là chân th t ni m Ph t.

Chúng ta ni m Ph t, Ph t cũng ni m chúng ta--gi ng nh đánh đi n tín đ n Ph t A-Di-Đa v y. Đó g i là c m ng Đ o giao. N u chúng ta không ni m Ph t thì Ph t không có cách gì đ nhĩ p th đ c; th nên, chúng ta ph i trì ni m danh hi u Ph t.

Ni m Chú, c n ph i ni m cho đ n lúc Chú l u xu t t tâm ra và đ ng nh p tr vào tâm. Chú và tâm, tâm và Chú cùng h p nh t vào m t âm thanh, không th phân bi t. Ni m mà không ni m, không ni m mà ni m.

Chúng ta l Ph t, Ph t nh n l , thì ph c hu c a chúng ta tăng tr ng. Th nên, l Ph t l c
m,"
nh n l là
"ng"
; đó là Đ o giao.

IV. Hình C a Ng i Xu t Gia

Ph i b n ng i xu t gia tr nên lên cùng s ng chung hòa h p thì m i g i là Tăng-đoàn. Đó là"
hòa giai c ng tr,"
không tranh không chấp. M t ng i xu t gia s ng đ n đ c không th g i là Tăng.

Ngũ vị xuất gia phải nghiêm trang gìn giữ bốn oai nghi--đi, đứng, nằm, ngồi. Nên nói: "Đi như gió, ngồi vững như chuông, đứng như cây thông, nằm như cung tên."

Không thể mượn pháp xuất thế cùng pháp thế gian đứng một lúc. Chân không thể đứng trên hai chiếc thuyền--một hướng ra Giang bắc, một xuôi về Giang nam.

Các vị thượng ng biệt rợng ch Đ-i-đ-c, Cao-tăng thu x a đ u ng Đ o trong khi tu hành kh h nh. Không m t v T -s nào khai ng trong khi h ng th --tìm trong Đ i T ng Kinh không th y có m t v nào nh th c .

Tiêu chu n tuy n ch n v Tr -trì ph i nh th nào? Đ i u ki n tiên quy t là ph i không có tánh nóng gi n, biệt dùng hòa khí đ i đ i ng i, n i n i đ u có thi n duyên v i ng i, không dùng quy n uy mà b c bách k khác, ph i có tác phong ý th c dân ch , khi n ng i ta cung kính tôn tr ng.

Ngũ vị xuất gia có thể nh n s cúng đ ng, nh ng không đ c tham c u cúng đ ng. Không tham cúng đ ng m i là đ t chân chánh của Ph t.

Hai chúng đ t xuất gia, T -kheo và T -kheo-ni, không nên đ ng công vì danh v ng, đ a v , mà c n ph i có tinh th n thay th chúng sanh ch u kh và ph i có tâm bình đ ng c u giúp t t c chúng sanh.

Ngũ vị xuất gia n u không tinh t n tu Thi n t p Đ nh, t ng Kinh trì Chú, nghiêm th Gi i Lu t, mà ch n ng đ a vào Ph t h u có đ c mi ng c m manh áo thì ch c ch n s b đ a l c vào ba đ ng ác.

*"Tinh l c đ i dào thì không c m th y l nh.
Khí l c sung túc thì không c m th y đói.
Th n l c đ y đ thì không c m th y m t."*

Tinh, khí, thần là ba báu vật. Người xuất gia phải tu trì tinh, khí, thần.

Người xuất gia phải làm gương cho chúng tu tại gia-như không nên được gương tốt thì người tại gia sẽ không sanh tâm thâm tín, và không thể gieo nhúng gì vào họ. Thế nên, là người xuất gia thì phải có hình tượng của người xuất gia.

Người xuất gia phải có chánh tri chánh kiến. Nếu không có chánh tri chánh kiến thì như tẩu nhữ đi lạc vào đường ma, bị năm ma quỷ mê mẩn ma kéo đi.

Người xuất gia phải cùng nhau làm việc, không được tự mình tạo việc khác lạ, muốn làm gì thì làm.

"Chuyên nhứt thì linh.

Phân tán thì bị ngăn ngại."

Chuyên nhứt về việc gì? Tốt là chuyên nhứt đến nỗi quên ăn, quên ngủ, quên tham ái. Nếu không quên ăn, quên ngủ, quên tham ái thì có xuất gia tu Đạo đến tám vạn bốn ngàn năm cũng vẫn không thành công. Vì vậy, việc này rất là nghiêm trọng.

Phải luôn luôn tu Đạo bởi đức. Khi đức tánh đã tròn đầy, hạnh tu đức viên mãn, thì chúng ta mới xứng đáng là người xuất gia.

Người xuất gia phải lấy việc học Pháp làm sự nghiệp.

Học pháp của Phật Pháp là bổn phận và trách nhiệm của người xuất gia chúng ta. Thế nên, trong tâm niệm chúng ta phải luôn luôn học pháp của Phật Pháp; và mọi hành động, cử chỉ là thuyết Pháp cho chúng sanh.

V. Nhân Quả, Sám Hối & Chuyển Hóa

“Không thể cảm nhận được nghiệp.”

Chúng ta bị nghiệp dẫn dắt nên sanh ra ở thế gian này để chịu theo nghiệp báo đời tiền kiếp của mình. Trong quá khứ chúng ta tạo nghiệp không đúng, nên hôm nay thọ nhận những quả báo khác biệt. Nên nói:

“Lỗi nghiệp của vậy chúng con.”

Tiền kiếp Hán, chữ “nhục” (nghĩa là thịt) gồm có một miếng ăn và miếng đang ăn. Khi đang ăn thì miếng ngoài và vụn còn là nghiệp. Khi miếng ăn thì đã biến thành loài vật. Khi đang ăn và miếng ăn có liên hệ kết oán thù với nhau, không thể hóa giải được; hai miếng thịt liên nhau đời đời kiếp kiếp.

Nếu tu tập sự muợn giải được cho thế giới thì mọi người phải ăn chay, chúng nên ăn thịt.

Ngọ đại sư nói: “Ngộ quần quần tợ tợ o mng.” Những người Đáo đạo, chánh nhân quần tợ, có thể đời vụn mng của họ, vụn ra ngoài vòng sự mng.

Tại sao có sự không tốt lành? Bởi tâm không tốt lành. Trừng nhân ác thì đương nhiên phải gặp quả báo xấu ác. Nếu có thể sửa tánh ác, làm việc thiện, thì đi m lành sự đời và đi m ác sự xa đời.

Thói xấu khó mà bỏ được; song, nếu bỏ được thì là người thiện có Đẳng nh-đc.

“Kính thưa Phật tử chúng ta là Phật tử.”

Chúng tôi nói ra Phật tử chúng ta tức là bậc Thi-n-tri-thức của chúng ta; vì thế, chúng ta phải nên cảm ơn, chớ sanh tâm oán thù.

Tâm cung kính có thể biến đổi tánh chấp ngã thành tánh dịu dàng, hiền từ.

Lời Phật tử là lời tánh Phật - lời bất vọng Phật trong tánh của mình. Tiếp nối thành Phật tử là tánh mình thành Phật.

Tại sao chúng ta có nghi ngờ?

Vì trong đời quá khứ không chịu nghe lời dạy bảo, khuyên răn của bậc Thi-n-tri-thức, cứ mãi chấp theo vọng tưởng, nên nên nghi ngờ. Thế nên đời này thọ giáo bậc nghi ngờ mà ràng buộc, mãi vì cớ đó không vãng ý, mãi nguy hiểm.

VI. Giáo Đức

Hiền từ, ngời đi học chữ vì danh lợi. Cách phát âm hai chữ minh lý và danh lợi trong tiếng Trung Hoa giống nhau (ming li), nhưng ý nghĩa thì khác nhau đến mấy và tám ngàn dặm!

Trẻ em như cây non đang lớn--chờ cây mọc ra um tùm, cần phải đẽo cọt tưa thì tiếp nối lại mới trở thành vật liệu hữu ích được.

Các bậc trẻ! Các bậc có biết căn bản làm người là gì không? Đó là tám đức tánh hiền, đễ, trung, tín, lễ, nghĩa, liêm, sùng.

Tại sao hiền nay trên thế giới đầy dẫy như người thì lợi do thanh thiêu niên gây ra? Vì như người làm cha mẹ chớ sanh con chớ không chăm sóc, dạy dỗ.

▣ Tâm tham của chúng ta là cái hố không đáy--cao hơn trời, dày hơn đất, sâu hơn biển cả, mãi mãi không thể lấp đầy.

▣ Người không Đói đói mới thật là kẻ nghèo hèn.

▣ Nếu có người ở chùa Pháp của tôi, tôi sẽ bỏ người này nên ăn ít, mặc ít, ngủ ít một chút; vì:

"Mặc ít thì tăng phẩm, Ăn ít thì tăng thọ, Ngủ ít thì tăng lực."

▣ Con người sống không phải vì miếng ăn, mà sống để làm lợi ích cho xã hội, ban phẩm đức cho nhân dân, hỗ trợ cho thế giới. Người người phải:

Thay Trời đem lòng từ bi giáo hóa chúng sanh. Một lòng trung thành vì nhân, vì dân.

▣ Đói tôi, không khi nào buồn rầu vì mình, không bao giờ dè dặt gì về cuộc đời này.

▣ Tôi sao thế giới càng ngày càng băng hoại? Vì ai ai cũng tranh--tranh danh, tranh lợi, tranh quyền, tranh địa vị, và nghiêm trọng nhất là tranh sự dục.

▣ Tôi muốn xin các vị một món quà lớn nhất--đó là tánh nóng giận, si mê, ngu ngốc phiến não và lòng sân hận của các vị.

▣ Thiên tai không phải là thiên nhiên gây tai nạn hay thiên nhiên gieo tai nạn, mà chính là tai họa nhân loại chúng ta phải chịu. Tai họa của con người là do chúng ta tự tạo ra rồi tự chuốc lấy.

▣ Muốn phát triển Phật Giáo, chúng ta phải bắt đầu từ đâu? Theo ý tôi, muốn phát triển Phật Giáo, trước hết phải bắt đầu từ nền giáo dục. Nếu bắt đầu với giáo dục thì trẻ em sẽ hiểu rõ Phật Giáo; đến khi lớn lên thì tự nhiên các em sẽ làm cho Phật Giáo phát triển rộng rãi.

Làm việc mà không có là ma. Làm việc người khác là người. Làm việc Phật giáo là Phật.

II. Đạo Phật & Phật Pháp

▣ Tổng quát của Phật Giáo là mọi người ai cũng có thể thành Phật.

▣ Chúng sanh trong hiện tại là cha mẹ của chúng ta thuở quá khứ, là chư Phật trong tương lai. Nếu đời này chúng sanh mà khởi tâm sâu hận thì kiếp sau là thân cha mẹ và chư Phật, trở thành người con người nghịch, bất hiếu.

▣ Tôi gọi đạo Phật là đạo của chúng sanh, vì ai ai cũng không chừa ra khỏi họ không, Pháp-giới, ai ai cũng là chúng sanh. Thế nên, đạo Phật là đạo của tất cả chúng sanh.

▣ Tôi cũng gọi đạo Phật là đạo của con người, vì tất cả mọi người đều có thể cách thành Phật. Chư Phật chuyên nhứt tu hành thì cuối cùng chắc chắn ai ai cũng sẽ thành Phật.

▣ Tôi lại gọi đạo Phật là đạo của tâm, vì mọi người đều có tâm. Tu hành thế nào là dục vọng tham và lòng giận hờn--có vọng tâm là phàm phu, có chân tâm là Phật.

▣ Dâm dục là ngu ngốc của sanh tử. Nếu không đoạn dâm dục thì muôn sanh lên trời cũng không được, huống hồ là muốn chứng Đạo Bồ-đề vô thượng? Vì vậy, nếu muốn tu pháp Thi-ni-đồ như Tam-ma-đồ, muốn vượt khỏi biển sanh tử khổ đau, thì trước hết phải vượt qua cửa này.

▣ Muốn phát tâm Bồ-đề, nhất định phải nghe và học Phật Pháp cho nhuần nhuyễn. Khi hiểu rõ Phật Pháp rồi thì tự nhiên sẽ phát tâm Bồ-đề.

▣ Đạo Phật bao trùm khắp họ không, Pháp-giới. Tất cả chúng sanh đều đều có Phật-tánh, đều có thể thành Phật. Hiện tại nếu chưa có lòng tin thì tương lai sẽ tin tưởng. Nếu tương lai chưa có lòng tin thì kiếp sau sẽ tin tưởng. Không nên nghi ngờ nhất định không có lòng tin tưởng Phật Pháp mà chắc chắn sẽ thành Phật nữa!

☐ **Chú Thụ -Lăng-Nghiêm** là vua trong các Chú, cũng là bài chú dài nhất. Bài chú này rất quan trọng đối với sự thành tựu của Phật Giáo. Trên thế giới, nếu còn người trì tụng Chú Thụ -Lăng-Nghiêm thì Chánh Pháp sẽ còn tồn tại. Nếu không còn người nào trì tụng Chú Thụ -Lăng-Nghiêm thì sẽ không còn Chánh Pháp.

☐ **Chú Thụ -Lăng-Nghiêm** là thần chú do hóa thân của Như -Lai thể ánh quang minh trên đỉnh Đâu C Phật tuyên thuyết--thần nên, diệu diệu không thể nghĩ bàn, mọi chi tiết đều hàm chứa bí mật bao diệu diệu thâm sâu.

☐ **Thần Mật Pháp**, tức các thiên ma quỷ dữ, quỷ, ma, quỷ, ác quỷ, yêu quái núi sông, v.v... sẽ nhốt là chú Thụ -Lăng-Nghiêm. Chú Thụ -Lăng-Nghiêm là thần chú "phá tà diệt n chánh."

☐ **Thần Chánh Pháp**, người người đều tu hành. Trong thần Mật Pháp, ai ai cũng đều không tu hành. Nếu mọi người đều tu hành thì Mật Pháp biến thành Chánh Pháp.

☐ **Phật Pháp** là gì? Nói về Phật, Phật Pháp là chìa khóa. Hiếm có người giảng Kinh, tức là giảng về chìa khóa này. Hiếm có người thuyết Pháp, tức là thuyết về chìa khóa này. Đây là chìa khóa trí huệ mở tung cửa ng khóa vô minh.

☐ **Phật Pháp** vẫn còn tồn tại thế gian. Nếu chúng ta có thể dũng mãnh vượt ra khỏi dòng thác điên đảo, phát tâm Bồ -đề rộng lớn, chí thành kiên trì mà tu trì Phật Pháp, thì vẫn còn có cơ hội vượt thoát ra khỏi thế giới Ta-bà. Bằng ngược lại, chúng ta cứ xoay chuyển trong sáu đường không ngừng nghỉ, vĩnh viễn không thể thoát khỏi khổ nạn trong cõi này.

VIII. Trí Huệ

☐ **Chí công vô tận** là Chánh Pháp.

☐ **Ích kỷ, tận tâm** là tà pháp.

☐ **Làm thế nào để diệt trừ tâm sân hận** do vô minh sai khiến? Phải tu pháp môn Như -nhục Ba-la-mật, tuy rất khó khăn nên khởi tâm nóng giận. Đây là việc quan trọng nhất. Nếu không khởi tâm nóng giận thì sẽ phát sinh trí huệ.

Đi tới Pháp, người người đều u phàm mắt lợi mắt chung là quá cao ngạo, lấy tai thay mắt, nghe có gì hay thì liền chạy đuổi theo.

Chúng ta, những người tin Phật, chẳng nên mê tín quá đáng, mà cần phải dẹp bỏ mê tín. Mê tín là gì? Là tin bậy tin cuồng, tin tưởng ngay những gì người khác vừa nói, tin mắt cách mê muội.

Tại sao chúng sanh lại điên đảo? Vì họ là vô minh là ông chủ nhà, tưởng như trí huệ đi mất. Vô minh đưa ra mệnh lệnh: *"Cho vì c đúng là sai; cho vì c sai là đúng."*

Trong Thiên-đàn, gặp lúc tâm tịnh, trở bắt tham dục, khiến trí huệ nảy sinh.

Người thích khi tâm nóng giận đa số là người ngu si, vô minh nên không chút công phu hàm dưỡng.

Vạn niệm là niệm hời, không chân không thật. Người luôn khi vọng tưởng điên đảo tức là người tuy biết rõ vì c đó là không đúng nhưng vẫn cố làm, lại còn xỏ quyệt bỉ n lu n cho là đúng.

Nếu chưa vọng tưởng xuyên suốt quang phổ chiếu, thấy rõ tánh, tưởng sanh Trí Huệ Bát Nhã, thì đó là tở công. Tưởng dưng Trí Huệ Bát Nhã mới niệm niệm chi n, biến hóa không cùng tở n, mà không niệm niệm, không tở n như vi c không thanh tịnh, đó là tở đở c.

Thật ra, Trí Huệ Bát Nhã của kẻ ngu si và người đi trí vẫn không khác biệt. Có sai khác là kẻ ngu thì không biết dùng trí huệ, còn người trí thì biết vận dụng nó.

Nếu không chấp trước trong ngoài thì "đ n" và "đi" đều đồng thông dụng tại, biết đở c mình tở đâu đở n và sẽ đi về đâu. "Đ n" có thể nói là trở về--trở về lợi thân tâm của mình.
"Đi"

Tức là đi đến Pháp-giới.

▣ Nếu chưa vững chắc bước vào "có đi n có đi," thì sẽ bị chấp ngã, không thể tự do.

▣ Nếu có "trí" thì chắc chắn sẽ giác ngộ như một trí, có "hu" thì chắc chắn sẽ tỏ ngộ như trăng.

▣ Hy vọng đức khai ngộ hoặc hy vọng đức thành Phật đều là vọng vọng vọng. Mọi người phải ghi nhớ: Chỉ cần tu hành, không cần hy vọng hão huyền.

▣ Nếu Bồ-tát có thiện thông mà không thể hiện, thì có thiện thông để làm gì?

▣ Bồ-tát dùng thiện thông để giáo hóa chúng sanh, như dùng cây đuốc thắp đèn, khiến chúng sanh tăng lòng tin ngộ pháp. Như thế, đức lợi ích hai chiếu. Đó là pháp môn thiện xảo pháp ngộ thiện.

▣ Chắc chắn hãy chú ý! Ma cũng hiện thiện thông, khiến những người tham cầu thiện thông và không có Đẳng nh-đc sa vào cảm bị, một đi Đẳng-nghiệp, trở thành quy phục thu được của ma. Vì đời này, mọi người đều phải đề cập chú ý, không thể không cẩn thận!

▣ Người nào muốn có thiện thông thì trước hết phải xả bỏ muôn sự, chuyên tâm tham Thiền như thế. Đến khi công phu chín muồi thì tự nhiên có thiện thông. Thiện thông không phải là tìm kiếm cầu bên ngoài, mà chỉ có đức khi niệm tâm mình chứng được.

▣ "*Nhìn xuyên suốt, xả bỏ, từ từ.*" Nhìn xuyên suốt tức là hiểu và nắm bắt cách rõ ràng. Xả bỏ tức là giải thoát. Chỉ khi dứt được giải thoát rồi thì mới có đức sẽ tỏ ngộ chân chánh.

▣ Học Phật Pháp thì cần phải dùng trí huệ chứ không thể dùng tình cảm. Dùng trí huệ để học Phật Pháp thì đó là Chánh Pháp. Dùng tình cảm mà học Phật Pháp thì đó là Mạt Pháp.

▫ **N**hiều người nghĩ rằng đời người là vui sướng. Không thật, những vui sướng ấy đều là giả dối. Sướng vui sướng chân chính phải được tìm thấy từ trong tâm tánh, chứ không phải đến từ bên ngoài.

Hòa thượng Tuyên Hóa